

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. oddalił apelację powoda A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 lipca 2014 r., oddalającego jego powództwo przeciwko pozwanej P. [...] S.A. w W. o odszkodowanie z tytułu naruszenia zakazu dyskryminacji w zatrudnieniu za okres od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2010 r. oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny w motywach orzeczenia podniósł, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, iż nie doszło do dyskryminacji powoda przy ubieganiu się przez niego o kolejne stanowiska kierownicze (Dyrektora Centrum [...], Dyrektora

Centrum [...]1, Dyrektora Biura [...]2). Powód powoływał się na dyskryminację ze względu na przynależność związkową oraz brak przynależności do sieci powiązań o charakterze towarzyskim. Wynikający z art. 18^{3a} § 1 k.p. otwarty katalog niedozwolonych przyczyn dyskryminacji pozwala na jego uzupełnienie wyłącznie o inne cechy (właściwości, przymioty) osobiste o społecznie doniosłym znaczeniu. Natomiast „brak przynależności do sieci powiązań o charakterze towarzyskim” nie może być uznany za dyskryminujące kryterium różnicowania, gdyż nie odnosi się ani do istotnych ze społecznego punktu widzenia cech lub właściwości osobistych powoda, ani do zakazanego kryterium różnicowania ze względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy. Powód nie wykazał też, aby był dyskryminowany ze względu na swoją przynależność związkową. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji zasadnie odniósł jego sytuację do D. G., przewodniczącego innej organizacji związkowej, który pomyślnie przeszedł procedurę rekrutacji na stanowisko dyrektorskie. Ponadto, mimo że pracodawca nie do końca jasno, klarownie i rzetelnie prowadził konkurs naboru na stanowiska wskazywane przez powoda, to samo w sobie nie stanowi to naruszenia zasady równego traktowania. Powód nie był jedyną osobą, której kandydatura została pominięta w procesie rekrutacji, a przyjmując jego argumentację, należałoby uznać, że wszyscy niewybrani kandydaci byli poddani dyskryminacji pracowniczej, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek przesłanki osobistej warunkującej taką dyskryminację. Sąd Apelacyjny uznał również niedopuszczalność skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego w oparciu o art. 18^{3d} k.p. za okres, gdy powód nie był pracownikiem pozwanej w związku z wypowiedzeniem mu umowy o pracę.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach, tj. naruszenia przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, a w szczególności:

1) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobody w ocenie dowodów i dokonaniu ustaleń faktycznych z naruszeniem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego w zakresie: a) ustalenia, że na posiedzeniu Zespołu

ds. Alokacji w dniu 7 marca 2008 r. dokonano wstępnej analizy dokumentów takich jak: cv, listy motywacyjne kandydatów na stanowiska dyrektorów [...], zastępców dyrektorów, kierowników komórek organizacyjnych [...]1 i [...]2, podczas gdy z zeznań świadków - członków komisji - jasno wynika, iż nie było komisyjnych obrad nad poszczególnymi kandydaturami a członkowie Komisji nie zapoznawali się z cv oraz listami motywacyjnymi, b) rekrutacji na stanowisko Dyrektora Centrum [...]1 co do ustalenia, jakoby z M. K. została przeprowadzona rozmowa kwalifikacyjna w dniu 28 maja 2008 r., która to data wynika z faksu wysłanego już w dniu 27 maja; c) ustalenia, że skarżący nie przyjął objęcia stanowiska kierownika wydziału zaproponowanego mu przez E. K. R., co pozostaje w sprzeczności z ujawnioną treścią zeznań świadka z innego postępowania, d) ustalenia, że skarżący, jako pracownika porównawczego, wskazywał D. G., który z dniem 1 kwietnia 2008 r. objął stanowisko zastępcy dyrektora ds. [...] Centrum P., co pozostaje w sprzeczności z zeznaniami świadków, skarżącego oraz treścią pozwu i pism procesowych, e) ustalenia, że kandydatura skarżącego na stanowisko dyrektora [...]1 została odrzucona z uwagi na brak „wymaganego wykształcenia kierunkowego (zarządzanie, ekonomia)”, co pozostaje w sprzeczności z treścią ogłoszenia rekrutacyjnego, w którym wykształcenie z zakresu ekonomii i/lub zarządzania jest jedynie wykształceniem „preferowanym”; wykształceniem wymaganym było wykształcenie wyższe;

2) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 387 § 2¹ k.p.c. polegające na niezamieszczeniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowej oceny dowodów, stanowiącej wynik rozpoznania zarzutów dotyczących ustaleń stanu faktycznego podniesionych w apelacji, co doprowadziło do wydania zaskarżonego orzeczenia w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny;

3) art. 18^{3b} § 1 pkt 1 k.p., polegające na uznaniu, że dyskryminacja nie może mieć miejsca w okresie nie pozostawania w zatrudnieniu a przerwa w zatrudnieniu nie była skutkiem stosowania wobec skarżącego praktyk dyskryminacyjnych;

4) art. 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p. polegające na uznaniu, że pominięcie skarżącego przy awansowaniu oraz kształtowaniu jego warunków zatrudnienia nie było przejawem dyskryminacji;

5) art. 18^{3b} k.p. przez niezastosowanie specyficznego dla dochodzonego

roszczenia tzw. odwróconego ciężaru dowodu, wyrażające się w uznaniu, że powód nie wykazał kryterium dyskryminacji oraz ujawnionego w toku procesu zachowania osób reprezentujących pracodawcę;

6) pkt 5 w związku z pkt 3 „Procedury Rekrutacji” z dnia 29 maja 2006 r. regulującego zasady prowadzenia rekrutacji, w tym kryteria selekcji kandydatów na stanowiska dyrektorskie oraz pkt 7 i 8 tego aktu regulujących kwestię dokumentowania przebiegu rekrutacji na stanowiska dyrektorskie oraz zasady archiwizacji dokumentacji rekrutacyjnej, polegające na odmowie zastosowania w odniesieniu do rekrutacji z marca 2008 r. oraz niewłaściwego zastosowania do rekrutacji na stanowiska dyrektorów [...]1 oraz [...]2;

7) § 4 oraz § 8 ust. 7 zarządzenia Nr 17 Dyrektora Generalnego P. z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie alokacji pracowników, zasobów etatowych i funduszu wynagrodzeń osobowych oraz zasobów majątkowych w związku z utworzeniem Centrum P., polegające na uznaniu, że wyłączało ono w całości zastosowanie „Procedury Rekrutacji” z dnia 29 maja 2006 r. oraz że zaniechanie rzeczywistego wykorzystania obligatoryjnych narzędzi rekrutacyjnych w postaci co najmniej rozmowy kwalifikacyjnej oraz analizy danych biograficznych nie stanowiło naruszenia prawa, uzasadniającego zarzut dyskryminacji skarżącego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnia tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona oraz istnieje potrzeba rozstrzygnięcia występujących w sprawie istotnych zagadnień prawnych, obejmujących interpretację: 1) art. 18^{3b} § 1 pkt 1 k.p. w kontekście rozstrzygnięcia czy dyskryminacja może mieć miejsce w okresie nie pozostawania pracownika w zatrudnieniu, ewentualnie w okresie, za który po przywróceniu do pracy otrzymał wynagrodzenie; 2) art. 18^{3b} § 1 pkt 1 k.p. w kontekście rozstrzygnięcia czy dla realizacji tzw. odwróconego ciężaru dowodu konieczne jest określenie, tj. wskazanie i nazwanie „przez pracownika kryterium dyskryminacji, czy kryterium to może wynikać z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku procesu; 3) art. 18^{3d} k.p. przez rozstrzygnięcie czy dopuszczalne jest dochodzenie odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu w związku z pominięciem pracownika w rekrutacji i nie powierzenie mu stanowiska, na które aplikował, skonstruowanego w oparciu o utracone korzyści w postaci comiesięcznego

wynagrodzenia, hipotetycznie przysługującego mu gdyby rekrutacja została przeprowadzona bez naruszania zasady równego traktowania w zatrudnieniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Skarga kasacyjna nie jest więc kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie.

W rozpoznawanej sprawie skarżący podniósł dwie przesłanki z powyższych, gdyż sformułował w sumie trzy zagadnienia prawne, a jednocześnie wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Taka sytuacja wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje

się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi, a można wręcz stwierdzić, że jest błędem logicznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990; z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903). Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne zagadnienie prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903; z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225).

Niemniej jednak odnosząc się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) stwierdzić należy, że aby było to możliwe, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Chodzi więc o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2

k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Ponadto należy zauważyć, że istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że brak jest istotnych zagadnień prawnych, które odpowiadałyby warunkom przedstawionym powyżej. Po pierwsze, zagadnienia prawne przedstawione w skardze opierają się na założeniu, że wobec skarżącego stosowano niedozwolone kryteria dyskryminacji. Natomiast w tej kwestii Sąd Najwyższy był związany miarodajnym ustaleniem faktycznym oraz kontestowaną oceną prawną, która usuwała się spod rozeznania kasacyjnego (art. 398³ § 3 k.p.c.), a z których wynikało jednoznacznie, iż powoływane przez skarżącego kryteria dyskryminacyjne nie zostały przez niego wykazane. Stąd nie było podstaw do udzielania odpowiedzi na pytania czy dyskryminacja może mieć miejsce w okresie nie pozostawania pracownika w zatrudnieniu, czy dopuszczalne jest dochodzenie odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu w związku z pominięciem pracownika w rekrutacji i nie powierzaniem mu stanowiska, na które aplikował, jak też na pytanie o kwestie związane z dochodzeniem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, jako że pytania te wykraczają poza poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Z ustaleń stanu faktycznego nie wynika, aby skarżący był dyskryminowany w nawiązaniu stosunku pracy na stanowiskach „dyrektorskich” na które aplikował ani że zróżnicowanie jego sytuacji spowodowane było niedozwoloną przyczyną, zaś same uchybienia w procedurze konkursowej nie świadczą o dyskryminacji. Podkreślenia wymaga, iż na etapie przedsądu ma zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans

między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Z tego względu problem prawny wymagający rozstrzygnięcia musi być postawiony na tle dokonanych ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2014 r., I UK 3509/13, LEX nr 1646113).

Po drugie, w myśl ukształtowanego orzecznictwa w świetle art. 18^{3b} § 1 pkt 1 k.p. możliwa jest dyskryminacja z uwagi na odmowę nawiązania stosunku pracy, gdy skutkiem różnicowania przez pracodawcę sytuacji kandydata na dane stanowisko (z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1 k.p.) jest odmowa nawiązania stosunku pracy. Również w tego typu sprawach ciężar dowodu rozkłada się w ten sposób, że po wskazaniu przez pracownika faktów uprawdopodobniających zarzut nierównego traktowania w zakresie nawiązania stosunku pracy, niedoszły pracodawca ma obowiązek udowodnić, iż kierował się obiektywnymi powodami (art. 18^{3b} § 1 k.p.). Co więcej, na pracowniku spoczywa obowiązek przytoczenia takich okoliczności faktycznych, które uprawdopodobniają nie tylko to, że jest lub był traktowany mniej korzystnie od innych pracowników, ale i to, że to zróżnicowanie spowodowane jest lub było niedozwoloną przyczyną. Dopiero w razie uprawdopodobnienia obu tych okoliczności na pracodawcę przechodzi ciężar wykazania (udowodnienia), że to nierówne traktowanie - jeżeli faktycznie nastąpiło - było obiektywnie usprawiedliwione i nie wynikało z przyczyn pozwalających na przypisanie mu działania dyskryminującego pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2001 r., I PKN 182/01, OSNP 2003 nr 23, poz. 571; z dnia 23 stycznia 2002 r., I PKN 816/00, OSNP 2004 nr 2, poz. 32; z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 386/03, OSNP 2005 nr 1, poz. 6; z dnia 5 maja 2005 r., III PK 14/05, OSNP 2005 nr 23, poz. 376; z dnia 10 października 2006 r., I PK 92/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 1, poz. 32; z dnia 9 stycznia 2007 r., II PK 180/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 36; z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 28/09, LEX nr 528155; z dnia 21 stycznia 2011 r., II PK 169/10, LEX nr 1095824 i z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 232/10, LEX nr 794548). Nie budzi wątpliwości, że wzorowany na art. 4 ust. 1 Dyrektywy Rady 97/80/WE (obecnie art. 19 Dyrektywy Rady 2006/54/WE) oraz art. 10 Dyrektywy Rady 2000/78/WE przepis art. 18^{3b} § 1

k.p. zmienia rozkład ciężaru dowodu przewidziany w art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. i w procesie o odszkodowanie za naruszenie zakazu dyskryminacji zwalnia pracownika z obowiązku udowodnienia faktu jego dyskryminacji. A zatem w tego rodzaju sporach pracownik powinien przedstawić przed sądem fakty, z których można wyprowadzić domniemanie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji, a wówczas na pracodawcę przechodzi ciężar dowodu, że przy różnicowaniu sytuacji pracowników kierował się obiektywnymi przesłankami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., II PK 33/05, niepublikowany oraz z dnia 9 czerwca 2006 r., III PK 30/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 160 i z dnia 2 lutego 2007 r., I PK 242/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 98). W tym celu Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., C-415/10 w sprawie *Galiny Meister* (LEX nr 1131306) stwierdził, że osoba, której kandydatura nie została uwzględniona powinna mieć dostęp do uzyskania informacji na temat tego, czy w wyniku procedury rekrutacji zatrudniona innego kandydata, a jeżeli tak to na podstawie jakich kryteriów ten kandydat został zatrudniony.

Sąd Najwyższy zajmował także stanowisko co do charakteru odszkodowania przewidzianego w art. 18^{3d} k.p. przyjmując, że naprawienie szkody obejmuje nie tylko stratę (*damnum emergens*), którą poszkodowany poniósł, ale także korzyści (*lucrum cessans*), jakie mógłby odnieść, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., I PK 27/10, LEX nr 590311).

Natomiast z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odnoszącego się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

Skarżący nie wykazał istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność, albowiem nie spełnia tego warunku przedstawienie odmiennej oceny dowodów i dokonanie na ich podstawie własnych ustaleń stanu faktycznego. Na etapie przedsądu nie weryfikuje się oceny dowodów i ustaleń stanu faktycznego, skoro we wniosku o przyjęcie skargi nie ma ku temu podstaw w samodzielnym zarzucie naruszenia określonego przepisu prawa procesowego, w tym wypadku art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić w sytuacji, gdy dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na uchybienia o charakterze proceduralnym, które w ogóle nie poddają się kontroli kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124 czy z dnia 9 czerwca 2016 r., I UK 343/15, niepublikowane).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach zastępstwa procesowego pozwanej w postępowaniu kasacyjnym stosownie do art. 102 k.p.c.

I.n